Karikatür

Güzelim, ne zaman evleneceğiz ? Müsaade ediniz , biraz daha dizgin kullanmasını öğreneyim de ondan sonra !

№ 21

Dünya Karikatürleri

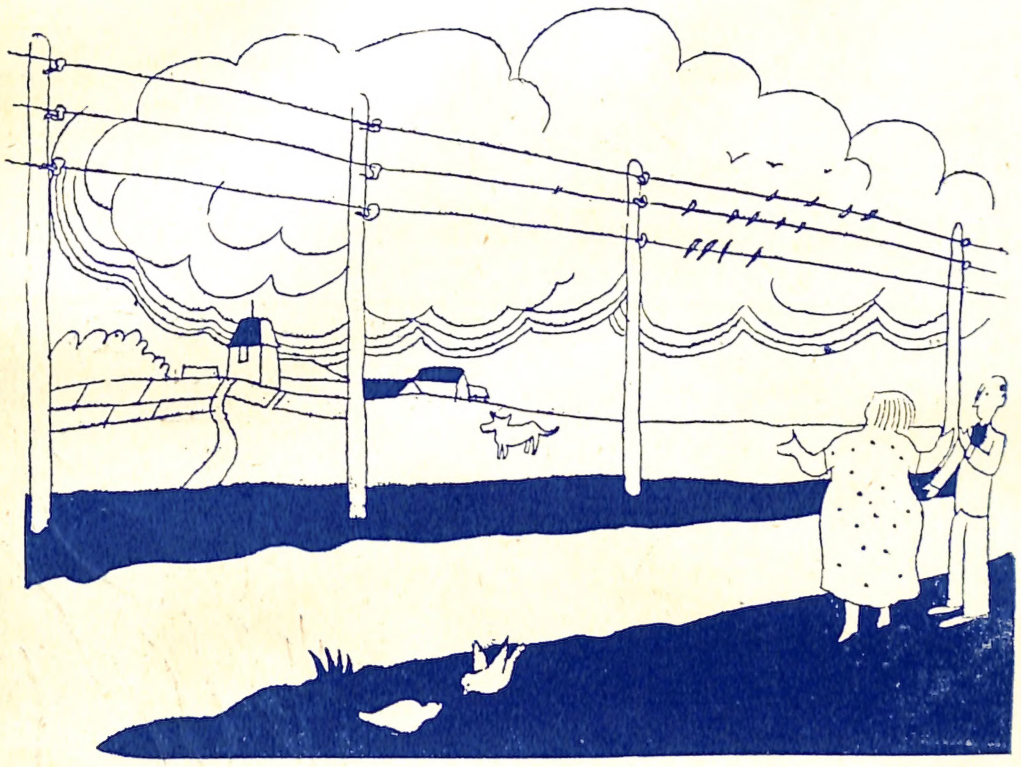

— Şu kırlangıçlara çok imreniyorum. Canım şu tellere oturup onlar gibi neşelenmek istiyor.

— Sakın ha!... Sonra kendini yerde bulursun.

(İngiliz Karikatürü)

— Burası için âşıklar korusu diyorlar. Fakat ne zaman gelsem bana ilânı aşk edecek kimseye tesadüf edemiyorum.

(Fransız Karikatürü)

Bayan — Benim bildiğim erkekler bu güzel tabiattan ilham alırlar.

Bay — Şu bildiğin erkeklerin adreslerini bana ver de güzel tabiat karşısında ne yapmak icap ediyorsa öğreneyim..

Bayan — Benim güllerime iyi bakmıyorsun. Onları soldurursan ben de solarım.

Bahçıvan — Fena mı? Yapraklarını sizin gibi kurutarak saklarız.

Bayan — Annem geldi, seni görmek istiyor.

Bay — Daha erken gelseydi... Görmüyor musun traş oluyorum!..

26 ıncı sayımızla ilk cildimiz tamamlanıyor.

Bir ay sonra Karikatür birinci cildini ikmal ediyor. En şen karikatürleri en gülünç, zarif hikâye ve fıkraları sayfalarında toplıyan KARİKATÜR'ün birinci cildi mizah edebiyatının şaheseri olacaktır. Türkiyenin en kıymetli mizah üstatları hikâye, şiir ve yazılarını ve en değerli sanatkârlar karikatürlerini daima KARİKATÜR için hazırlarlar. Koleksiyonunuzdaki eksik sayılarınızı şimdiden idarehanemizden ve bayilerimizden tamamlayınız.

No. 21 YIL: 1 FİATI 10 KURUŞ 23 MAYIS 1936

Kara Karikatür

Çıkaran: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ

Yeni bir Kerbelâ vakası

Bir arkadaş on sene evvel ölmüş kocasının hâlâ yasını tutan bir Ermeni dudusundan bahsediyor:

— Merhumun yeniden dünyaya gelmesi yaklaştığı halde kadın hâlâ karalar giyiyor, kocasını hatırladıkça:

«Ah Agop, böyle olacağidi?... Sen beni yarıyolda bırakıp savuşacağidin? Diye ağlıyor... On sene devam eden bir matem zennederim ki dünya matemlerinin rekorudur.

Bir başka arkadaş cevap verdi:

— Kerbelâ vak'ai dilsuzunu unutmıyalım. Aşağı yukarı bin üç yüz yıllık bir vak'a olduğu halde el'an bugün onu hatırlayıp göğsünü dövenler, bıçakla başını gözünü yaranlar var.

Maamafih bir başka ölüm vak'ası vardır ki altmış senedenberi halkı meşgul eder ve bu gidişle Kerbelâ faciasına, taş çıkaracağa benzer: Abdülâziz vak'ası. Abdülâziz öldü mü, öldürüldü mü? davası.

Etrafımız merak edilecek bunca şeylerle sarılı olduğu halde nedense bu meseleye merak sardırmışızdır. Kumar salgınına, dans salgınına rahmet okutacak, âdeta umumî ve millî bir merak.

İsterseniz bir tecrübesini yapın. Rasgele bir insana:

«Şu cihan harbi denen büyük belânın sebebine dair bir kitap var okur musun?» Deyin. Göreceksiniz ki; «Elbette... Müsait bir zamanda inşallah» gibi bir cevapla sizi atlatacak. Ayni kimseye bir de «Sultan Azizin intiharına dair yeni bir yazı çıkmış» deyin. «Aman nerede? Nasıl bulabiliriz acaba?» Diye canlandığını görüp şaşacaksınız. Daha doğrusu şaşmıyacaksınız. Çünkü hepimiz ayni merakın müptelâlarıyız.

Gazete ve mecmua kolleksiyonlarını bir yoklayın. Ayni mevzuun «Abdülâziz nasıl ölmüştü?» yahut «Abdülâzizin intiharına dair yeni vesikalar» ilâh.. gibi isimler altında her iki üç senede bir tekrar tekrar canlandığını görürsünüz.

Memleketteki mecmua bolluğu malûm... Bunların birkaç hafta yahut bir

Uluslar cemiyetinin iki ayağı bir pabuca girdi!..

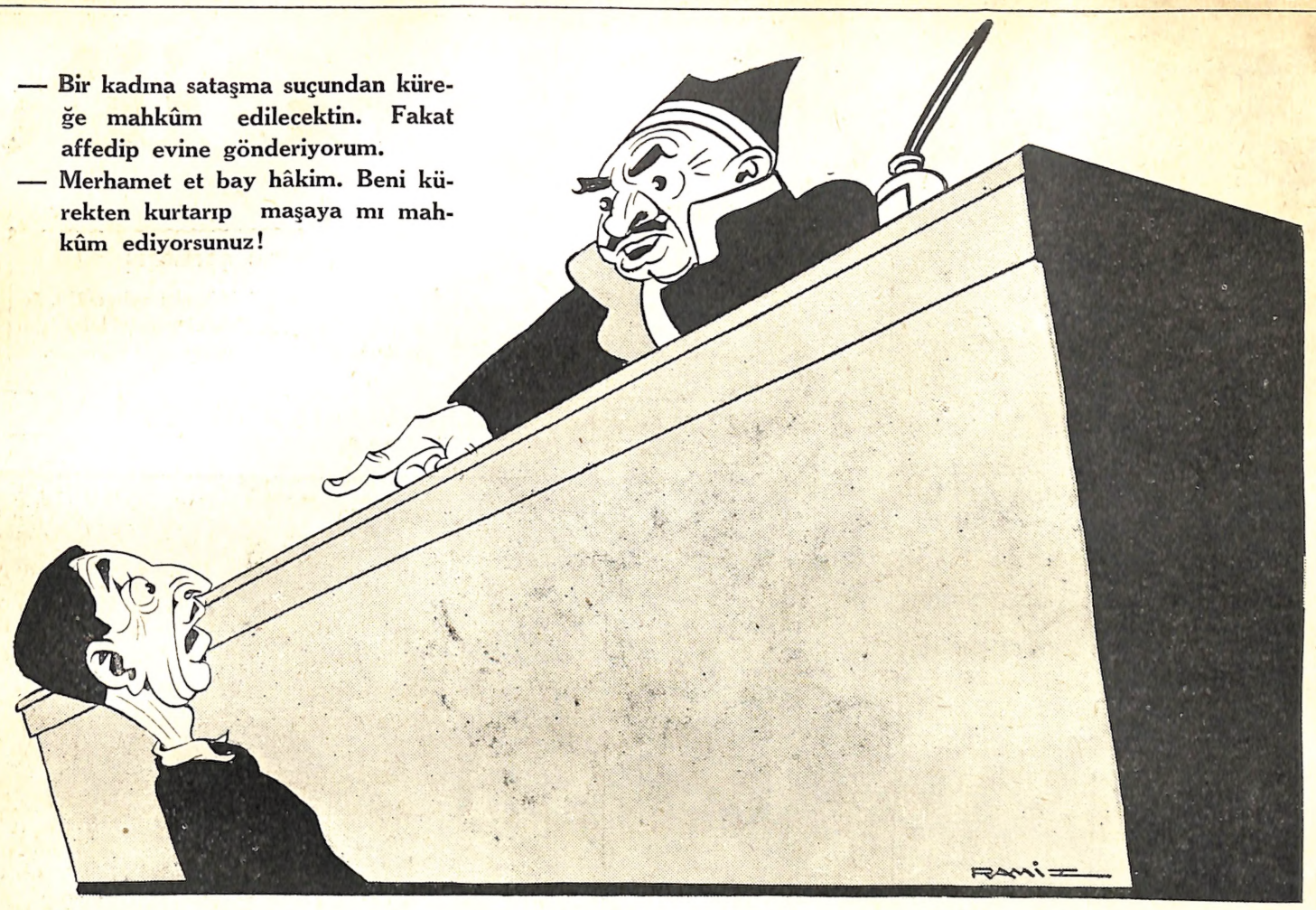

iki ay ortada süründükten sonra dama dedikleri de kezalik malûm... Bu mecmualardan birinin sahibi akıl edip «Abdülâziz mecmuası» diye birşey çıkarmış ve sayfalarını baştan başa bu vak'aların tekrarına hasretmiş olsaydı kıyamete kadar yaşar ve sahibine Vakıf Hanı ehemmiyetinden bir mülk edindirirdi.

* * *

«Öz evlât aslına çeker» fehvasınca Abdülâzizin oğlu Yusuf İzzettin de yirmi yıl evvel tıpkı tıpkısına babasının ölümüne benzer bir âkıbete uğramıştı. Fakat nedense onun ölümü Umumî harbin kargaşalığı içinde güme gitmiş sanılıyordu. Meğer hiç öyle değilmiş. Bu vak'a da birgün dumanı üstünde piyasaya çıkmak için durduğu yerde fırıncalâ hamuru gibi kendi kendine mayalanıyormuş.

«Yusuf İzzettin öldü mü? Öldürüldü mü?»

Bu meselenin bir iki hafta gazetelerde dallanıp budaklandıktan sonra son günlerde uyumuş gibi görünmesine aldanmayın. Muvakkattir. Ne eski beylerden, paşalardan, ne hacılardan, hocalardan ve doktorlardan birçok kimselerin şahadeti bu meseleyi artık kapatamıyacaktır. Baba oğul şimdi artık iki oldular ve elele verdiler. Evlât ve ahfadımız birçok seneler onların «öldü mü öldürüldü mü?» hikâyelerini okuyacaklar ve bu vak'a tarihte Kerbelâ vakasile atbaşı gidecektir.

KARİKATÜR

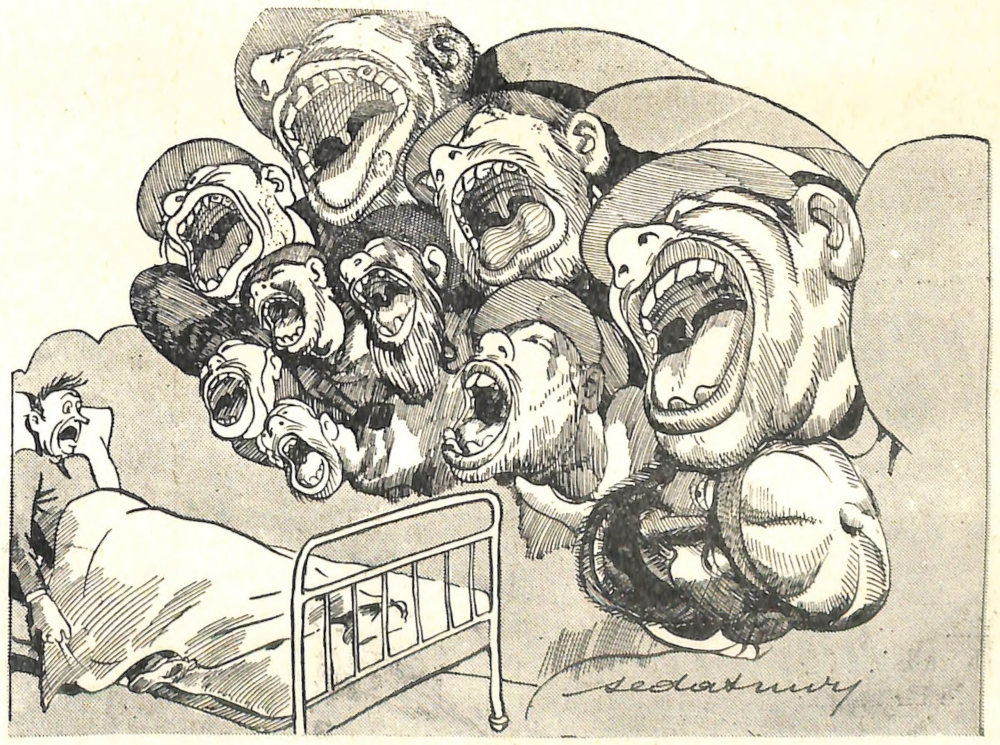

İSTANBUL!.. UYUYABİLİRSEN UYU!

— Saat 8... Sesli sinema!..

Serseri

Talebe, Sınıfa geç gelmişti. Öğretmen, hiddetle bağırdı:

— Bu zamana kadar hangi serserile sokaklarda sürttün?

— Oğlunuzla, bay öğretmen!

Kulaktan kulağa

OPERATÖRÜN ÇOCUKLUĞU

Bir misafirlikte meşhur operatörlerimizden birini methediyorlardı. Operatörün annesi de orada idi.

Yaşlı bir doktor bayana kompliman yaptı.

— Hanımefendi yabancı olduğumuz halde oğlunuzla biz bukadar iftihar edersek siz kim bilir nekadar iftihar edersiniz, dedi, böyle bir evlât yetiştirmek yüz binde bir anaya nasip olmaz.

İhtiyar kadın dişsiz ağzını açarak gülümsedi:

— Ben sade onun anası olmakla iftihar etmiyorum, dedi. Onun bukadar iyi bir operatör olarak yetişmesinde benim terbiyemin de çok tesiri olmuştur.... Oğlum ilk dersleri benden aldı.

Bütün başlar hayretle ihtiyar kadına çevrilmişti.

Doktor gözlerini açarak:

— Acayip, dedi, sizin operatörlükle ne alâkanız olabilir.

İhtiyar kadın cevap verdi:

— Oğlum çocukluğunda yaramazdı, ötede beride haylâzlık edip başını gözünü yarmasın diye bir çare bulmuştum. Önüme oturtarak ona bebek elbisesi diktirirdim. Bukadar hesaplı kesip biçmeyi ve dikiş dikmeyi ona ilk önce ben öğrettim.

TİYATRO MUHARRİRİ VE RESSAM

Artistlerin biraz titiz ve kavgacı insanlar oldukları malûm. Geçen gün bir ressam bu sene Şehir tiyatrosunda bir piyesi oynanmış bir muharrire sataşıyordu:

— Sahnede piyesin oynanırken salonda maşallah cinler futbol oynuyordu. Ne muvaffakıyet, ne muvaffakıyet.

Muharrir cevap veriyordu:

— Halktaki parasızlık azizim.. Daha doğrusu bilet paralarının çokluğu. Herkes bir buçuk liraya benim iki satlik bir piyesimi dinliyeceğine senin bir şaheser tablonu satın alıp evine asar.

DÜZTABANLA BASTIBACAK

Arkadaşlarımızdan (F...) fevkalâde iriyarı ve uzun boylu (S...) inadına cılız ve mini minidir. Geçen pazar havanın güzelliğinden istifade ederek deniz kenarında bir açık gazinoya oturmuştuk. (K...) birdenbire elini başına vurdu:

— Hay Allah belâsını versin... Dedi.. Sivrisinek çıkmış... Hain mahlûk ilk evvel benim alnımda işe başladı.

(S...) gülerek alay etti:

— Boyun maşallah kavak gibi uzun olduğu için evvelâ seni görmüş olacak...

(K...) dudağını bükerek:

— Öyle ya... Senin gibi parmak kadar adamı nereden farkedecek? Dedi.

MAŞALLAH POSTAYA

Geçen sabah erkenden bir arkadaşın evine uğramak lâzım gelmişti. Biz konuşurken kapı açıldı; hizmetçi elinde bir gazete ile içeri girdi.

— Ne âlâ, dedim, demek posta ile gönderilen gazete bukadar erken elinize gelebiliyor.

Arkadaşım gazetenin üstündeki bandı söktükten sonra:

— Evet ama bu dün sabahki gazete, dedi.

TAKMA DİŞ

Birçok senedenberi dişlerinden rahatsız olan bir arkadaşımız nihayet ehemmiyetlice bir parayi gözden çıkararak ağzında ne var ne yoksa söktürmüş, yeni bir takım diş taktırmıştı Geçenlerde ona sokakta rasgeldim:

— Çok paradan çıktın ama boşa gitmedi, dedim, yeni dişler çok güzel.. Tabiî dişten hiç farkı yok...

— Doğrusunu istersen ben de bundan şikâyetçiyim?

— Sebep?

— Tabiî diş gibi canımı yakıyor da ondan...

BİR PATAVATSIZA CEVAP

Arkadaşım (K...) lâkırdısını pek bilmez, durup dururken nükte yapıyorum diye karşısındakileri kızdırır.

Geçen gece bir misafirlikte hayatta muvaffak olamamış bir bildiğine takıldı:

— Sen senelerce Avrupada kalmıştın, ne tahsil ettin?

— ???!!!

— Benim işittiğime göre ilmi simya tahsil etmişsin.

— İlmi simya değil sima... Yani insanların yüzlerine bakarak huylarını keşfetmek ilmi...

— Şunun bir tecrübesini yapsana... Bakalım bilecek misin.

— Alnının ortasındaki şu şiş gayet sert tabiate delâlet eder.

— Ben sert değilim ki...

— Senin sertliğine değil, karının sertliğine...

İTALYA ÇİZMEYE BENZER Mİ?

(R...) çok iyi bir adamdır, fakat saf-cadır.

Geçen gün benimle şöyle konuştu:

— Sen Avrupaya gittin mi?

— Bir tarihte gittim.

— İatlyayı gördün mü?

— Gördüm. İtalya hakkında birşey mi soracaksın?

Evet büyük bir merakım vardı.

— Söyle belki hallederim.

— Mektepte bizim çocuğa: «İtalya tıpkı bir çizmeye benzer» demişler... Doğrusu pek aklım yatmadı.... Madem ki sen gördün... Doğrusunu söyliyebilirsin... Bu memleket sahiden çizmeye benziyor mu?

Papağan

NEGÜS Cenaplarile Mülâkat

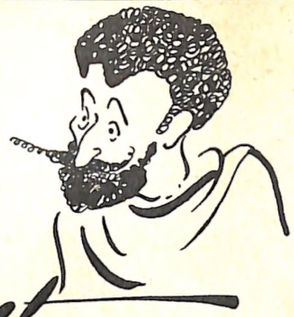

On beş gün oluyor, Habeş kıralı Haile Selâsiye ile konuşmak için bir muharririmizi Yeşilköyden tayyareye bindirdik. Gözlerinden hararetle öperek Allahın birliğine emanet ettik. Tayyare bir dakikada havalandı, beş dakika sonra Marmaranın sisleri altında uçtu kayboldu. O gün, bugün muharririmizden bir haber alamadığımız için merakta idik. Her nekadar hayatını sigorta ettirdikse de sigorta eden şirketin iflâs etmesi büsbütün yaramıza tuz ekti. Ailesine nasıl meram anlatacağımızı düşünüp dururken ansızın bu telgrafı aldık:

«Program mucibince hareketimden on sekiz saat sonra Adis-Ababanın üstüne geldim. Fakat gerek tayyareye atılan kurşunlardan, gerek Habeşistanı baştan başa kaplıyan yangınlardan sakınmak için bir türlü yere inemedim. Benzin de tükenmişti. Çaresiz, tayyarenin bir kanadını ben aldım, ötekini arkadaşıma verdim, böylece iki kanadı sallaya sallaya güç halle Cibutiye dönebildim. Orada haber aldım ki Haşmetlû Negüs cenabları bir zırhlıya binmek üzere rıhtımda bekliyormuş.

«Fırsat bu fırsattır diye kendileri ile konuşmak istedim, nekadar çalıştımsa kabil olmadı:

«— Kudüse gidiyor, ancak orada konuşabilirsiniz!

«Dediler. Tekrar bizim benzinsiz tayyareye binerek, iki yandan kanatlarını çırparak Kudüse geldik. Ben hemen Habeş manastırına gönüllü rahip kaydolundum, bir sürü esmer, karayağız, çukulata rengi ve kuzguni siyah keşiş arasında kıralın teşrifini bekledim.

«Nihayet kıral geldi, fakat kıral gelmeden önce sandık sandık cevahir, altın ve gümüş taşındı. Kapının yanında sıralanan papaslarla nöbet beklerken sordum:

«— Negüs cenabları ne halde imiş?

«— Kendini bilmiyecek derecede üzüntü içinde imiş...

«Ona sandıkları gösterdim, kendini bilmiyen bir adamın iki yüz sandığı mücevheratla dolduramıyacağını anlatmak istedim. Biraz sonra memleketsiz kıral göründü.

«Kıralın yüzü ağarmıştı, siyah sakalı titriyordu. Manastırın baş rahibi yaklaştı:

«— Ne emredersiniz, haşmetmeap?

«— Bir kuzu dolması!

«Sağında bulunan Ras Seyum da, beni beyaz derili görünce, tuhaf tuhaf bakmıya başladı.

«Haşmetlû Negüs, yemeğini yedikten sonra, canlanır gibi oldu. Zaten buraya ibadet için gelmişti. Beraber mabede girdik. Habeşçe bir dua okunuyordu, ben de saksağanların sesini taklit etmek suretile mateme iştirak etmiş oldum.

«Akşam üstü Habeş kıralını yalnız bulunca hemen yanına yaklaştım. Fincancı katırlarını ürkütmeden suallere başladım:

«— Hbaeşistanı niçin bıraktınız?

«— Ben onu bırakmasaydım o beni bırakacaktı da!

«— Nereye gideceksiniz?

«— Cenevreye gideceğim, memleketin hakkını müdafaa edeceğim...

«— Neden hemen gitmiyorsunuz

BOĞAZİÇİNDE KİRALIK YALILAR:

Müşteri — Dört odalı, banyolu, mevsimliği iki yüz lirayı geçmiyen yalı arıyoruz.

Tellâl — Aradığınızı burada bulamazsınız! Ancak yirmi odalı, iki hamamlı ve mevsimliği elli liraya yalılarımız vardır!!!...

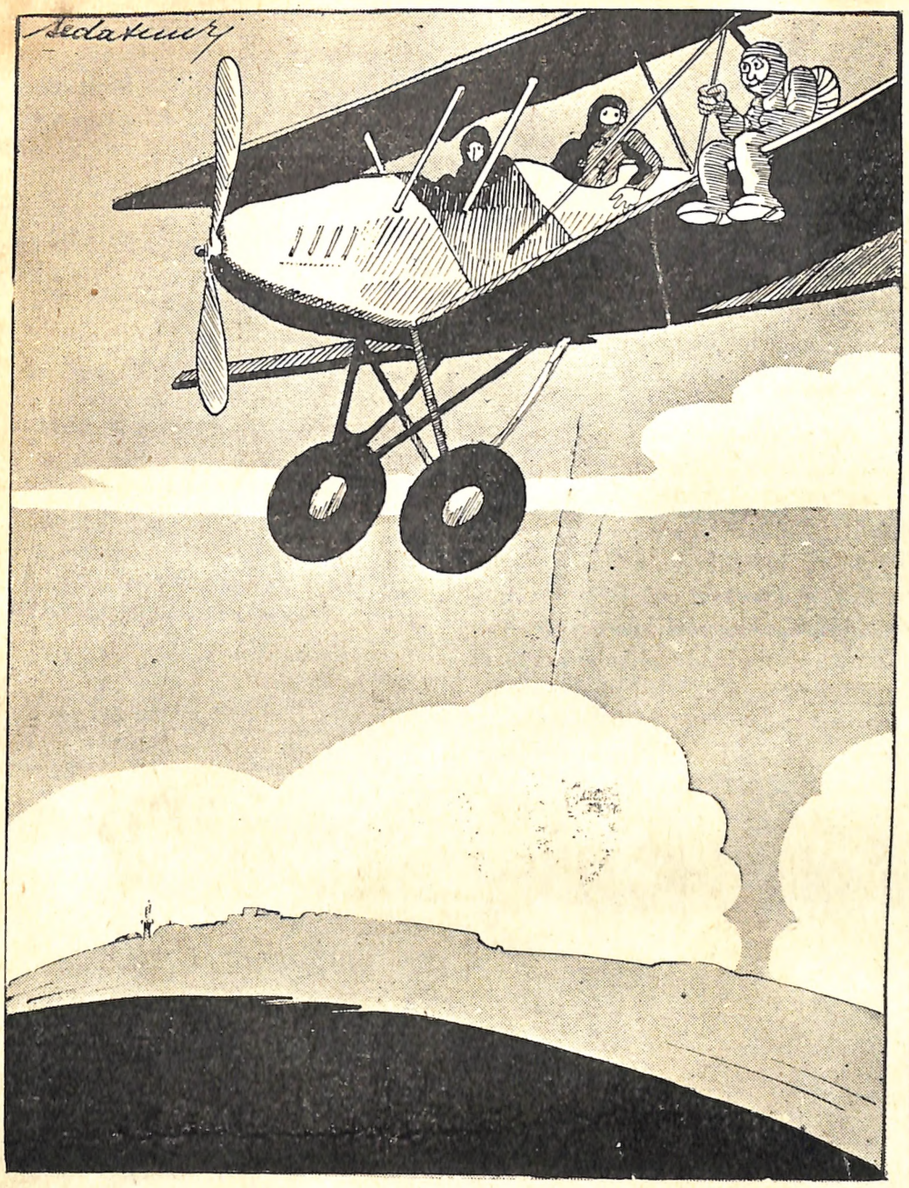

Pilot — Haydi at kendini!..
Paraşütçü — Altımız deniz. Kuş olduksa Karabatak olmadık ya!...

da on beş gün sonra gidiyorsunuz?

«— O zamana kadar İngilizce, Fransızca, Almanca öğreneceğim... Bizim Habeşçeyi Allahtan başkası anlamıyor! Bunun için hakkımız gürültüye gitti.

«— Derdinizi başka lisanla anlatırsanız hakkınızı alacağınıza emin misiniz?

«— Emin değilim amma onlar benim on beş günde öğrendiğim lisanı anlayıncıya kadar işi uzatmış olur da, birkaç ay daha fazla hükümdar kalırım... Bir günlük beylik beyliktir derler, bir de birkaç aylık kırallığı düşünün!

«— Demek eski Habeşistanı yeniden diriltmek çaresini görmiyorsunuz?

«— Baş hekim Lord Eden, muavinleri de Milletler cemiyeti âzası olduktan sonra bu ölünün dirilmesine imkân var mı, evlât?

Baykuş

AHENK

Meşhur piyanist Paderefskiyi Lehistanın Cumhur reisliğine seçmişlerdi. Birgün kendisini ziyaret eden dostlarından biri dedi ki:

— Seni niçin piyanonun başından kaldırıp Cumhur reisiliğine getirdiler?

Piyanist Cumhur reisi güldü:

— Devletler arasındaki akordu bozmamak için!

HALÂ

Abdülhak Hâmit, yeni bir temaşa eseri yazıyor. Bunu haber alan güzel bir bayan, üstada sordu:

— Şimdiye kadar elde ettiğiniz şöhret yetişmiyor mu ki bu yaşta yeni bir eser daha kaleme alıyorsunuz?

Hâmit, cevap verdi:

— Ya sizin kusursuz güzelliğiniz kâfi gelmiyor mu ki üstüne bir de pudra sürüyorsunuz?

SESSİZ PİYANO

Bayan (Z...) geçen gün kızının piyano hocasını methediyordu:

— Hocanın böylesini görmedim doğrusu... Bir buçuk senede kıza neler öğrettiğini tasavvur edemezsiniz.

Kocası derin derin göğüs geçirdi:

— Ne yazık ki ses çıkarmadan piyano çalmasını öğrenemedi, dedi.

ÖLDÜRMEDEN

Nasrettin hoca, birgün, Timurlengin kumandanlarından biri ile alay etmişti. Kumandan, şakadan anlar takımından değildi. Hocaya:

— Seni ilk fırsatta boğacağım!

Dedi. Hoca, korkusundan, Timurlenge başvurdu. Timurlenk onu temin etti:

— Hiç korkma... Haddine mi düşmüş? Hele seni öldürsün, billâhi herifi asarım!

Hoca yutkundu:

— Beni öldürmeden assanız daha münasip olmaz mı?

— Şu kadına bak, süt gibi..
— Çok mu sulu?..

Kübik Mobilya

İnsan neye alışmaz ki?

Ağız ağıza dolu tramvaylarda tepeden inen kayışa can kurtaran simidine sarılır gibi sarılmış dimdik, yamyassı gitmiye, bozuk kaldırımlı yollarda bata çıka yürümiye, karışık yağ yemiye alıştığımız gibi göre göre kübik binalara da alıştık. Artık o boyalı Eyüp oyuncaklarına benziyen altı kapalı, üstü açık, camı çerçevesi belirsiz, balkonu sokakta, kapısı sofada binaları o kadar yadırgamıyoruz. Fakat ben ne yapsam kübik eşyaya alışamıyacağım.

Geçenlerde nasılsa modaya uyarak biz de kübik bir oda takımı edinmiye muvaffak olmuştuk: Hamur tahtası yüksekliğinde yuvarlak üç masa, hamam iskemlesinden bir parmak farklı arkalıksız altı sandalye, kanape, koltuk vesaire... Bir misafir gelince çay içmek için bu yerden yapma sandalyelere oturduğumuz vakit elinde horoz şekerile oturağa oturmuş eski zaman çocuklarına dönüyoruz.

Yeni kübik sandalyeleri eski biçim bir odaya koyduğumuz için pencereler âdeta oturanın karşısında tepe camı gibi kalıyor ve bu vaziyette boynumuzu kaldırarak sokağı görmiye çalışırken satıcının sepetinden başlarını çıkararak etrafa bakan kazlara benziyoruz.

* * *

Bu mobilyeden benim yazı odasına da bir hisse ayrıldı. Manzarasına baktıkça bugüne kadar devirip başımı gözümü nasıl yarmadığıma hayret ettiğim piyano iskemlesi biçiminde bir koltuk; yalnız kaldıkça ayaklarının altına dört tahta parçasile beslemeden üstünde çalışamadığım bir masa; iki de misafir koltuğu.

Arasıra misafir geldiğini haber verdikleri vakit bu tahta parçalarını hemen kütüphaneye saklarım yalnız kalınca tekrar yerine takarım.

Misafirlerimden biri bir eski teklifsiz arkadaştır.

Geçenlerde bir gün bu arkadaş lâkırdı arasında birdenbire bana çıkışmıya başladı:

— Yahu, bu koltukları nediye koydun?

Hayretle — Misafirlerimi ağırlamıya, dedim.

— Misafirleri bir daha buraya uğramıya tövbe ettirmeğe desen daha doğru olur.

— Zannederim ki odamın en rahat eşyası bunlardır.

— Yanlış zannedersin gibi gelir bana... Günlerdenberi bir türlü vücudümü şu koltuklara uyduramadığımı söylersem inanır mısın? Rahat oturmak için biraz arkaya kaykılayım diyorum. Kır eğlencesinde altı okka şakasına uğrıyan bir biçare gibi kalçalarım ve kuyruk sukumum yanıyor, diz kapaklarım havaya kalkıyor vaziyette gayri ihtiyari bacağımın birini ötekinni üzerine atarak karşında nihayet derecede terbiyesiz ve küstah bir insan vaziyeti alıyorum. Teklifsiz bir arkadaş olmana rağmen sana karşı bile halimden utanıyorum.

Bir parça öne doğru oturarak bu tavrı ıslah etmek istediğim vakit ise baldırlarım öne ve aşağıya doğru kaymıya başlıyor; düşmemek için vücudümü öne eğmiye, dizkapaklarımı ellerimle tutmıya, ayaklarımı geri çekerek potinlerimin burnu ile yere basmıya mecbur oluyorum. Bu vaziyette de büyük bir adam huzurunda ürkek bir tavırla sandalyeye ilişmiş bir dalkavuğa dönüyorum. Yani senin koltuğun, insanı ya yüzüne tükürülecek bir terbiyesiz yahut züppe bir dalkavuk haline getiriyor. Hâsılı karşında insan gibi oturup insan gibi iki lâkırdı etmiye imkân yok.

Ne yapalım medeniyete zar zor kendimizi alıştıracağız.

Kulak misafiri

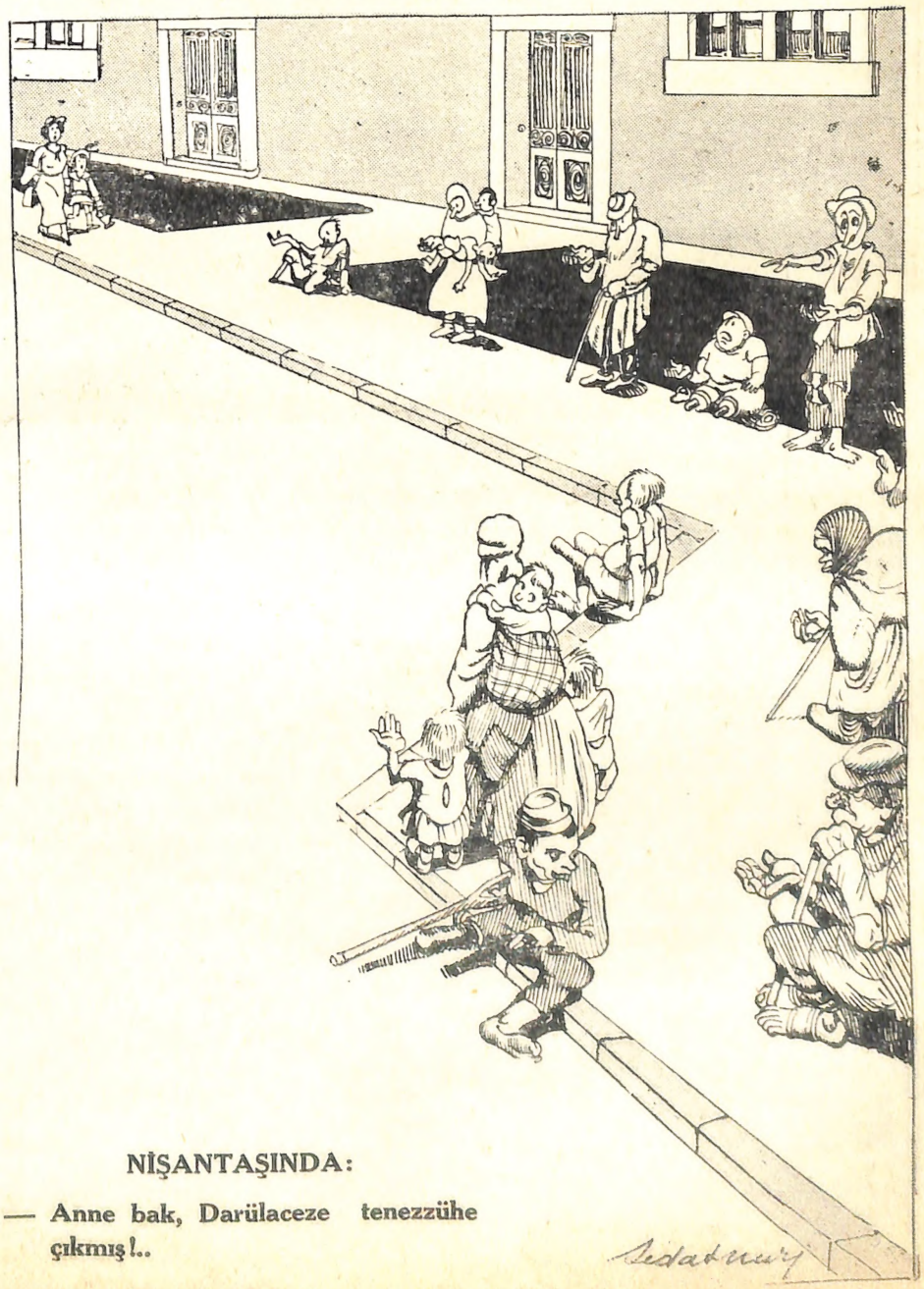

NİŞANTAŞINDA:

— Anne bak, Darülaceze tenezzühe çıkmış!..

Bay — Çiftlere iskonto yok mu?..

Ruhuna Fatiha..

Cenk işleri çıkmaza saptığından dolayı,
Negüs yanına alıp kaçtı Vehip paşayı.

Habeşistan tapusu geçti İtalyanlara,
Avcunu yalamak başkalarının payı!

Son demi geldi, çattı zavallı bir milletin,
Tayyareyi görünce elinde kaldı yayı.

Samuel Haur plânı kabul edilseydi de,
Kurtarsaydı Habeşler keşki beş on tarlayı!

Başıboş bir milleti ezmek büyük iş midir?
Silâhsızı vurana denemez kabadayı.

Zavallının sırtını kim olsa yere vurur,
Bu işe sefer denmez, belki derler balayı.

Fakat ister balayı, ister sefer olsun bu,
Sonunda yıkılmıştır Habeşistan sarayı!

Yeniden kurmak için gezsin artık Lord Eden,
Cenevreyi, Lozanı, Parisi, fırdolayı.

Yalın kılıca karşı kalemin hükmü nedir?
Topu lâfla susturmak hünerin en kolayı!

Silâha karşı ancak silâh cevap vermeli,
Önler palavra yalnız atılan palavrayı.

Habeşin âkıbeti ders olmalı cihana,.
Aman, güme gitmesin başka betbaht alayı!

Başka bir yerde şimdi bir kıvılcım parlasa,
Bir günde ateş sarar dünya denen bacayı.

Ateşle oynıyanlar sonunda kül olsa da
Yakar yine değdiği, dokunduğu noktayı.

Hemen insan kendini sigorta ettirmeli,
Fakat deve yapıyor sigortalar parayı!

Çamdeviren

NE DİYOR?

Cep takvimi şairi, ayak ayak üstünde, yanındakine sordu:

— Kuzum, Abdülhak Hâmit niçin ikide bir sakalını elile karıştırıyor?

— Niçin olacak, besbelli, sana hürmet edilecek bir adam karşısında bulunduğunu anlatmak için olacak!

Bilmeceler

— İnsan hangi vasıta ile arkasına bakıp önünü görür?

— TARİH.

——ooo——

— Kimdir o hırsız ki evde ne var ne yok hepsini götürür de kimse birşey demez?

— KIZ EVLÂT.

——ooo——

— Çocuk gibi şimdi verdiğini biraz sonra geri alan kimdir?

— MUHABBET.

—ooo—

— Hangi ilâç kulakla içilir?

— NASİHAT.

—ooo—

— Oturduğu yerin kirasını vermeyen kimdir?

— MAHPUS.

—ooo—

— Yerini kimseye söylemiyen dost kimdir?

— PARA.

—ooo—

— Çirkinleri metheden dalkavuk kimdir?

— FOTOĞRAF.

Bilgiç

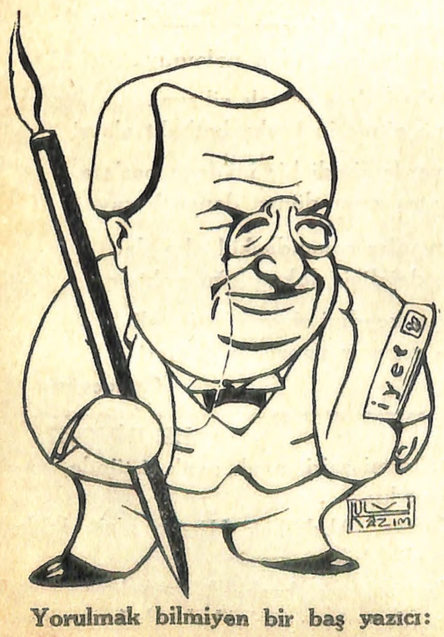

Yorulmak bilmiyen bir baş yazıcı: Y. N.

Yeni nişanlı

Erkek — Anlaşabilmek için şimdiden biribirimize her şeyimizi açm
Kadın — İyi, cüzdanından başla!..

Üçüncüsü

Birinci karısı ölmüştü, başka bir kadınla evlendi. İkincisi pek sinirli, pek hırçındı. Kızınca, eline ne geçerse, kocasının kafasına atıyordu. Zavallı koca, her dayak yiyişinde, karısının ömrüne dua ediyordu. Kadın, birgün, yine kocasına bir sopa ziyafeti çektikten sonra dedi ki:

— Niçin dayak yerken benim ömrüme dua ediyorsun?

Erkek içini çekti:

— Birinci karım beni yalnız paylardı, sen dövüyorsun, üçüncü bir kadınla evlenirsem beni mutlaka öldürür diye sana dua ediyorum!

Aşı

Dostunu ziyarete gitmişti, bahçede geziyorlardı. Dostu bir şeftali ağacının altında durdu:

anlaşıyor.

Düşünceler

Beyaz kadını kokaine benzetirler. Kokusu sinirleri hoyratlaştırır. Esmer kadın da rayihasını sanki esrar dumanından almıştır. İnsana sonsuz bir hülya hayatı yaşatır.

——ooo——

Kadın, manası anlaşılamıyan, anlaşılamıyacak olan bir cümledir.

——ooo——

Kadın güzelliğinin en emin sigortası şık bir rop, bir tutam pudra, bir damla esans ve mutlaka bir çift ipek çoraptır.

——ooo——

Cesur mu olmak istiyorsunuz? Önce korkmasını biliniz.

——ooo——

Bir içim su, bir gül goncası, gönül eğlencesi... İşte, kadın için bol keseden verdiğimiz kıymetler bunlardan başka nedir?

—ooo—

Meşhur filozof Şopenhavr aşk için yazdığı bir kitapta şöyle diyor:

Aşk, fikrin sefaletidir. Seven kadın da bu sefaletin çocuğu.

——ooo——

Surahideki su ne ise kadın kalbinde aşk da öyledir. Su durdukça yosunlaşacağı gibi...

Filozof

— Fal bakacak papatya kalmadı, sevgilim hâlâ gelecek...

— Bu ağaç, çok uğursuz bir ağaçtır... İki karım da kendilerini bu ağaca asarak can verdiler!

Misafir, ansızın, atıldı:

— Kuzum, bu şeftaliden bana bir aşı ver de bizim bahçedeki şeftali ağacına aşılayım!

Namus

Hesaplardaki yanlışlığından, ufak tefek dalaverelerinden dolayı işinden çıkarılmıştı. Birgün şirketin direktörüne gitti:

— Namusum lekelendi, şirketten fena bir şekilde ayrıldım, namusumu temizlemek için beni tekrar şirkete alınız!

Direktör, eski memurunun yüzüne baktı:

— O zaman sizin namusunuz temizlenir ama benimki lekelenmez mi?

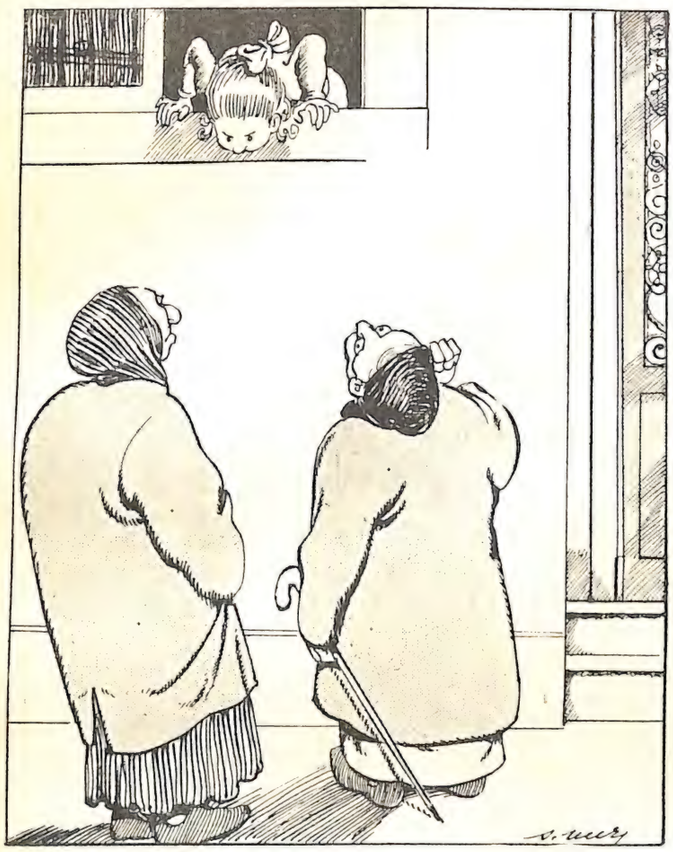

— Annem dedi ki çenesi düşük komşu kocakarılar gelirse kapıyı açma dedi.

HAMAL FELSEFESİ:
— Hani yükün ehemmiyeti yok, ağır söze dayanamam!.

Hokkabazın düdüğü

Karikatüre bir mevzu ararken yolum şehir tiyatrosuna düştü. Koridordan sahneye doğru giderken kısık sesler duymıya başladım. Kendi kendime:

— Galiba İstanbul radyosu buraya bir hoparlör koydurmuş olacak, dedim. Fakat ben adımladıkça ses de yaklaşıyordu. Kulak kabarttım:

— Hah.. Tanıdım. Bizim Esmerî Galibin sesi.

Kendi kendine söylenip duruyor:

— Bu devirde rejisörün borusu değil, hokkabazın düdüğü ötüyor. Ale.. Hop.. Bir.. ki.. üç!..

Zahir, dedim, yeni bir rol ezberliyor. Ve yaklaşıp sordum:

— Kolay gele monbey.

Galip birdenbire durakladı, bana baktı, derhal tanıdı ve tanır tanımaz da yüksek perdeden cilveleşti:

— Vaaayyyy bay Karikatür.. Sen buralarda ha?..

Benden cevap beklemeden başladı anlatmıya:

— Mon bay.. Sen söyle kuzum.. Haklı değil miyim ama?..

— Hangi işte?

— Hangisi olacak?. Rejisörün borusu, yahut hokkabazın düdüğü... O bilir bir iki, ben bilirim on iki.. Ale.. Hop.. bir.. ki.. üç!.. Al sana dondurma kutusunda kanarya yuvası.

— Üstat, yeni bir komedi mi ezberliyorsun?

— Ayol mon bay senin haberin yok mu daha?

Daktilo — Anne, pırlanta saatime bak: Müdür mesai saatleri haricindeki hizmetime mükâfaten verdi...

— Neden?

— Olan bitenden?

— Ne olmuş ki?..

— Ben hokkabaz oldum.

Gülmiye başladım ve sordum:

— Üstat.. O sizin eski meslek değil mi?

— Hangisi?

— Hokkabazlık.

— Amma da yaptın ha!.. Ayol biz aylıklı, senetli aktörüz mon bay.

— İyi ya.. Var mı dramı komedi diye yutturmak hokkabazlık değil mi?

Galip kaşlarını çattı, Otelloda yago rolüne çıkmış gibi kalın perdeden bağırdı:

— Affedersin monşer.. Bu, bana tecavüzdür.

— Niçin üstat?.

— Sen bu sözü git de Vasfı Rıza ile Hazıma söyle. Sahnede hokkabazlığı onlar beceriyorlar.

Bu sırada koridorun ucundan Feriha ile Semiha gözüktü. Galip bunları görünce tekerlemesine tekrar başladı:

— O bilir bir iki, ben bilirim on iki.. Artık rejisörün borusu değil, hokkabazın düdüğü ötüyor.

Sonra cebinden Neyzen Tevfikten aşırılmış bir kamış parçası çıkardı. Düüt, diye öttürmeye başladı. Feriha ile Semiha gülmekten katılıyorlardı.

Ben onların yanına yaklaştım, sordum:

— Bayanlar.. Galibe ne olmuş böyle..

Feriha atıldı:

— Hokkabazlığa başlıyacakmış şimdi.

Semiha ilâve etti:

— Sanki değilmiş.

Ben sordum:

— Bu neden esti?

Semiha cevap verirken Galip atıldı:

— Ale.. hop.. bir.. ki.. üç!.. Bayanlar, baylar.. Belediye bütçesine bir düdük öttürdüm, altın yumurtlıyan horoza benzedi mübarek.

Semiha bir kahkaha bastı ve:

— Ayol Galip, dedi, hiç horoz yumurtlar mı?

Galip de bir kahkaha attı:

— Sen onu git de Selâmi İzzete sor.

Baktım ki Galip oynatmış, hemen kaçıp kurtuldum.

Bir çocuk sınıfta tabanca patlatmış - Gazetelerden -

Hırsız — Haydi, ne duruyorsun, herifin üzerine atılıp soyalım!...
Arkadaşı — Deli misin ulan? Herifin yanında çocuğu var..

Öpmüşler

Bir gün Hasanın yanına Hüseyin geldi:

— Sen Fatma ile nişanlanıyormuşsun, öyle mi?

— Öyle.

— Allah mubarek etsin... Yalnız sana dostça birşey söyliyeceğim.

— Söyle.

— Ben daha dün Fatmayı iki erkeğin öptüğünü gördüm....

Hasan, Hüseyni daha fazla söyletmedi. Hemen Fatmanın ailesine haber yolladı, münasebeti kestiğini bildirdi. Aradan bir hafta geçmemişti ki Fatmanın Hüseyinle nişanlandığını öğrendi.

Bir gün Hüseyni yolda gördü:

— Hani sen Fatmanın iki erkek tarafından öpüldüğünü söylüyorum?.

— Öyle..

— O halde nasıl oldu da onunla nişanlanıyor, evleniyorsun?

— Fatmayı öpenler, babası ile büyük babası idi!

DOĞRU KADIN

Altmış yaşında idi, otuzluk bir kadınla evlenmek istiyordu. Tanıdıklarından biri:

— Bu yaştan sonra ne diye evlenmek istiyorsun?

Dedi. İhtiyar namzet cevap verdi:

— Bir iki çocuğum olsun diye...

Dostu itiraz etti:

— Fakat alacağın kadın, işittiğime göre, faziletli, dürüst bir kadınmış!

Dedikodu

—ooo—

Lüks hayatın tadı var mı şekerde:
Bayan çayda, bay her gece pokerde!..

Apartıman sekiz oda olmalı,
Fakat ona nasıl kefil bulmalı?!..

Bu asırda hiç yaşar mı bir insan
Haftada bir veremezse tedansan!..

Alışmalı sivilize olmaya,
Ağda yapıp bıyıkları yolmaya!..

Babaları bulamazken yiyecek,
Almalıdır kızlarına giyecek!..

Tutulmalı, borca batıp kocası,
Karısının sinemada locası!..

Satılmalı evde bütün kapkacak:
Küçük bayan emprime yapacak!..

Oturulmaz Şişlideki odada,
Mutlak yazı geçirmeli Modada!...

O sık bayın cebi delik olmalı,
Serveti de bir metelik olmalı!..

Salonlarda desin, yapıp reverans:
«Haydi poker çevirelim bir seans!..»

Oynuyorken fakat kâğıt aşırsın,
Hünerine şaytan bile şaşırsın!..

Ne kokettir görsen kırklık bayanı,
Şamandıra vücudünün alt yanı!..

Manikürden tırnakları kanıyor,
Permananttan saçı toptan yanıyor!..

Bir prüke taktı fakat başına,
Avdet etti sandı yirmi yaşına!..

«Jön om» larla hiç bozmuyor arayı,
Jigoloya kaptırıyor parayı!..

Büyük bay da fakat bunun farkında,
Altmışlıktır, tam bir buçuk kırkında!..

O da zaten bayanından usanmış,
Yüreğinde garip hisler uyanmış:

Şu, tam on yaşındaki hizmetçi,
Onun için ne şeker şey, ne cici!..

Küçük bayan: Arkadaşım.. diyerek,
Getiriyor eve her gün bir erkek!.

Fakat sığmaz koca dünya cübbeye,
Sanıyorum baş vuruldu ebeye!..

Nikâhlandı.. Buna durur akar su..
Dedikodu fena şeydir doğrusu!..

Necdet Rüştü

SADAKA

— Üç gündür açım dedim, yalvardım...
— Ne verdiler?
— Dondurma!...

Meyvaların dili

Kiraz — Dal bastı pembe pembe.
Erik — Ten kokar yeşilim de.
Çilek — Mis gibi kokar başım,
Armut — Enayiler yoldaşım.
Kayısı — Tadıma olmaz doyum,
Zerdali — Acıdır biraz huyum.
İncir — Çekirdeğim kum gibi,
Dut — Boyum, bosum mum gibi.
Elma — Kızlar beni kıskanır,
Kavun — Görenler birşey sanır.
Üzüm — Bağlarda salkım saçak,
Karpuz — Dokunsan kan çıkacak.

İçkilerin dili

Rakı — Yesari küsmüş bana,
Konyak — Çallı gelmez imana.
Şarap — İşte sarhoşlar üştü.
Bira — Hamallık bize düştü.
Şampanya — Mezemiz kızıl dudak.
Likör — Beni iç, onu bırak!
Kokteyl — Gezerim salonlarda,
Viski — Düşmem elden barlarda.
Vermut — Bıktım şu züppelerden,
Mastika — Unutuldum artık ben,
Menta — Çıktı şişenin dibi.
Cin — Çarparım şeytan gibi!

Portreler

Bay Lüsiyen - Bayan Hâmit

Geçen hafta büyük şairi ziyaret edeyim dedim, Maçka palasa gittim. Kapıyı çalınca eşikte, iki dirhem bir çekirdek, zarif bir bayan göründü, yüzüne bakmadan sordum:

— Abdülhak Hâmit üstadımızı görebilir miyim?

Billûr bir kahkaha koridoru kapladı, karşımdaki bayan şakrak bir sesle:

— Ayol aradığın işte karşında!

Bir de baktım, güzel yüzü, sevimli sakalı ve parlak bakışları ile Hâmit... Yalnız üzerinde kusursuz bir kadın elbisesi var!

Üstat, şaşkınlığımı görünce, anlattı:

— Hani, ötedenberi külâh değiştirmek diye bir tabir vardır, kavga etmek manasına gelir, bizim bayan bu eski sistemi asrî bir hale koydu. Şimdi kavga ettik mi, hemen elbiseyi değiştiriyor, benim ceketimi, pantalonumu o giyiyor, kendi kostümünü de benim sırtıma geçiriyor: «Madem ki evde erkekler kumanda edermiş, işte ben de erkek oldum, sana emrediyorum, şunu yapacaksın, bunu yapacaksın!» diyor. Ne çare, kadın milleti, ne derse boyun eğeceksin!

Büyük Hâmit, kırıta kırıta, salona girdi, ben de onu takip ettim. Bayan Lüsyen, şık bir jaket atayla, rahat bir koltuğa kurulmuştu.

— Siz misiniz? Dedi, hoş geldiniz!

— Affedersiniz, rahatsız ettim... Üstatla konuşmak istiyordum da!

Bayanın kaşları nezaketle çatıldı:

— Biz şarklılar kıskanç oluruz, helâlimizi herkesle konuşturamayız!

Hayretim bütün bütün artmıştı. Şimdi Hâmitle konuşmak için Lüsyenden müsaade almak lâzımdı:

— O halde, kendisile görüşmek için izin vermiyecek misiniz?

— Biraz sonra olur... Şimdi onun işi var!

Dedi, ve Hâmide döndü:

— Çabuk bize iki şekerli kahve... Hizmetçiye söyle, çayı da demlesin. İsteyince hazır olmalı...

— Baş üstüne, elmasım!

Lüsyen köpürdü:

— O kelimeyi ben söyliyeceğim... Sana ne oluyor.

Hâmit, tırnaklarının ucuna bakarak, mahcubane salondan çıktı. Bayan Lüsyenle yalnız kalınca:

— Yapmayın, dedim, şair kalbi incedir, çabuk kırılır!

— Ah, siz erkekler, dedi, burnunuz sürtmedikten sonra aklınız başınıza gelmez... Fakat, korkmayın, ben onun kalbi kırılmadan affedeceğim!

Kahveler geldi. Hâmit diyordu ki:

— Kahvesini, şekerini elimle koydum... Nasıl beyendin mi?

Ben fevkalâde bulduğumu söyledim, bayan Lüsiyen de sözüme iştirak etti:

— Aferin, dedi, çok güzel olmuş... Eline iylik, sağlık... Memnun oldum... Haydi, gidelim, elbiseleri de değiştirelim...

Bir fincan kahve ile bir gönül alınmıştı, bu cümle açıkça bir barışmak işareti idi, büyük üstat sevinçle:

— Haydi gidelim!

Dedi. Ben de kendilerinden bu vaziyette bir fotoğraflarını çekmek ricasında bulundum, tatlı bir hatıra olacağını düşünerek kabul ettiler.

Onlar elbiselerini değiştirmek için salondan çıkarken ben de sokak kapısının yolunu tuttum.

Fırça

Hikâye

Beceriksizlik

Bilmem ki buna beceriksizlik der misiniz? Ben anlatayım da siz ne derseniz deyin.

Bir ana kız tanıyorum.

Kıza tutulur oldum. Tutulmak burada içerlemek değil, sevmek manasınadır. Kendisine bir türlü aşkımı söyliyemiyordum. Cesaretim olmadığı için değil, yer olmadığı için. Kızla bir gün bile başbaşa kalamadım. Hep annesi başımızın ucunda. Resmî saatlerde, yani davet olunduğum saatlerde evlerine gittiğim için kızı yalnız bulmama imkân yok.

Ne yapabilirdim? Sevgilime bir mektup yazmıya ve annesine çaktırmadan eline sıkıştırmıya karar verdim. Mektupta, kızdan bir pastacıda buluşmamızı rica ediyordum. Tepe aşağı dikilen bir bardak gibi bütün kalbimi ona boşaltmak için aradığım fırsatı başka türlü bulamıyacağımı anlamıştım.

Annesinin bana itimadı vardı. Bu emniyet, mektubu kıza vermek hususundaki manevramı kolaylaştıracaktı. Beni davet edecekleri günü bekledim.

Bir hafta sonra yemeğe çağırdılar.

Sofrada sevgilim karşıma oturdu. Hemen diz dize geldik.

Annesinin bana itimadı olduğunu söylemiştim. Masanın altında, iki dizimin arasında, sevgilimin bir dizini kuş tüyü bir yastık gibi ezdiğimi farketmiyordu; okadar farketmiyordu ki bana ciddiyetimi methetti, kendisinin de ciddi bir kadın olduğunu, ciddileri sevdiğini söyledi, fakat saf kızının anlamıyacağından emin olduğu bazı imalarla, gençliğinde bir iki müsamahadan da geri kalmadığını hissettirdi.

Ben onu pek beğendiği ciddiyet içinde dinlerken, masanın altından kıza mektubu nasıl vereceğimi düşünüyordum.

Annesinin dikkatini uzaklara çekmek için bir hikâye anlatmıya başladım. İkisi de kahkahalarla gülüyorlardı.

Biraz geri çekildim, sekize bükülü, tavla zarı gibi küçücük mektubu yeleğimin cebinden çıkardım, masanın altından sevgilimin eline tutuşturdum.

Fakat, kahkahalarının son artıkları içinde beni dinliyen annesi, galiba meseleyi çaktı, hafif sarsıldı, kızının da, benim de yüzümüze dikkatli dikkatli baktı.

Allahtan kız ciddi görünmiye muvaffak oluyordu. Yüzünde hiç bir çizgi kımıldamadı, bakışlarında hiç bir hayret peyda olmadı.

Beş on dadika sonra annesi yerinden kalkarak dışarı çıkmıştı.

Sevgilime mektubu okuyabilmesi için vakit kazandırmak istedim, ben de dışarı çıktım, biraz telâş içinde yürürken, sofada annesile yüz yüze geldim.

Kadın, yüzüme neşe ile sitemi karıştırarak garip bir bakışla baktı, nihayet gülümsemiye razı olarak dedi ki:

— Mektubunuzu okumak için dışarı çıktım, şimdi okudum. Çok hayret ettim. Bana karşı bu hisleriniz oldukça garip... Görüyorsunuz ki beyaz saçlarım var. Arzunuzu nasıl yerine getirebilirim? On sene evvel neredeydiniz?

Karga

YANGIN YERİ SAKİNLERİ

— Ah komşucuğum, kaç gündür sana geleyim diyorum ama... Biraz nezleyim de... Sokağa çıkarsam büsbütün hastalanırım diye korkuyorum!...

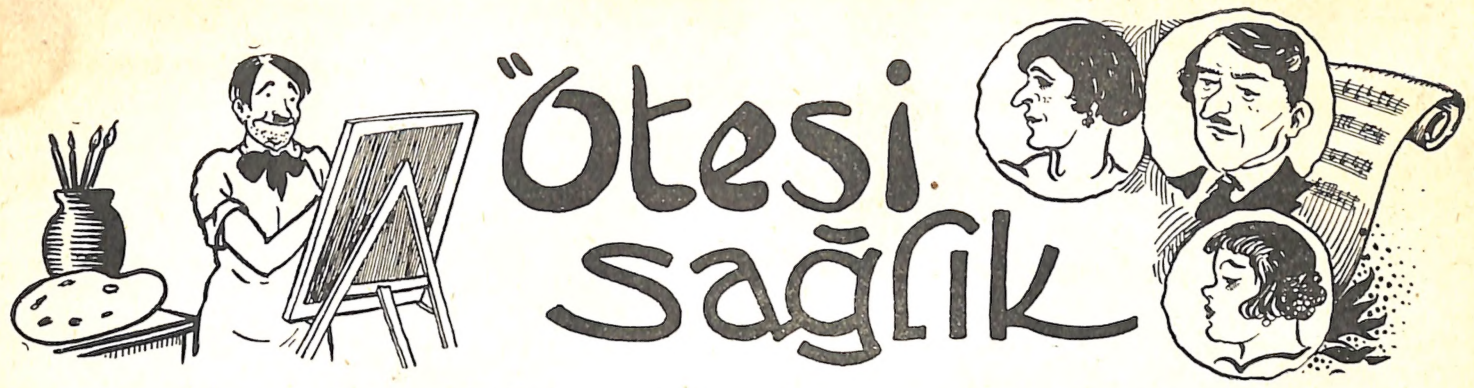

Ötesi sağlık

Mizahî Roman

--13--

Yazan: DİKEN

O esnada, kadın da yataktan kalkmış:

— Ne oldu? Ne var? Deli mi oldun, Behlül? Diye soruyordu.

* * *

Ertesi sabah, yeni metresini savdıktan sonra, Behlül, çoktanberidir yoklamadığı arkadaşı Behzadı ziyarete gitti.

Kurbağalıya geldiği zaman saat onu geçiyordu. Sokağa saptı. Evin taş merdivenlerini çıkacağı sırada, karşıki cumbadan biri seslendi:

— Kimse yok! nafile yukarıya kadar zahmet etme!

— Neden? Nereye gitti Behzat bey?

— Bilmeyiz. İki gündür, çıktı, bir daha gelmedi.

Acaba nereye gidebilirdi? Al sana bir muamma! Behzadın kimi, kimsesi yoktu. Saraylının evine gitmesi ise imkân haricinde idi. Behzat piyanosuz hiç bir yerde edemezdi. Saraylının da evinde piyano olmadığı gibi buna mukabil gayet mutaassıp, aksi, belâlı bir erkek olan kardeşi vardı. Bu şerait altında Behzadın olsa olsa bir tarafta sızıp kaldığı, karakollara posta olduğu ve malum olan güzel huylarına binaen orada da bir terslik edip kodesi boyladığı akla en yakın gelecek bir sureti izah olabilirdi.

Lâkin bu, hakikat olsa da Behlülü tatmin edecek birşey değildi. O, şimdi, şu anda, kendi kendini büsbütün kimsesiz, tesellisiz, dereye düşmüş bir yapraktan farksız telâkki ediyor, ağlamamak, boşanmamak için nefsini zor zaptediyordu.

Merdivenin basamaklarından birinin üstüne çöktü, başını iki elinin arasına aldı ve düşünmiye başladı:

— Elinde bir metresi varken onu kaçırmak ne acı.. İnsan denilen mahlûk da kendi kendine hayatını zehirlemek için ne ahmak bir hayvan! Bütün bir gençliğin heyecanlarını sakla sakla.. O heyecana muhatap olacak birini bul.. Sonra da yine kendi ayağınla onu tep.. Bu yapılır iş midir?. Ah, bilseydim! ah, düşünmüş, tartmış, ölçmüş, biçmiş olsaydım! Neme lâzımdı elin karısına kanıp da baştan çıkmak! İşte, ne var ki? Enselenmiyeceğim sandım. Bana öyle geldi ki bu program harici zevk mubah, tehlikesiz bir şeydir. İnsanın ruhunu yakından tetkik edersen iğrenirsin. O, en kirli bir çamur tabakasının üzerinden süzülerek akan berrak bir suya benzer. Şadüman! Gönlümün biricik sevgilisi! varım yoğum! şu dakikada, içimi donduran şu soğuk basamağın üzerinde gözlerim senden başka birşey görmüyor, şuurum senden gayrisini düşünmüyor. Dudaklarımda çilek kokan dudaklarının yakıcı iştiyakı var. Şadüman! Şadocuğum! acaba seni bir daha görecek, bir daha bağrıma basacak mıyım?

Behlül Dâna, nedametin iç burkulayıcı tesiri altında böyle düşünüyordu. Birdenbire, ne oldu, nasıl oldu? Allah bilir. Gözlerinin önünden, sevgilisinin hayali silindi. Zihninde şimşekler çaktı. Aylardanberi yaratmak tasavvurunda bulunduğu şaheserin mevzuunu da, adını da bulmuştu.

«Ötesi sağlık»! bu, ne güzel, ne cazip bir operet ismi olabilirdi. İsimden sonra, mevzu:

Bu da ona uygun, ayni derecede cazip, orijinal bir şeydi: Kendi hayatı, mukadderatı, nasibi.. İşte bukadar. Bunu tasvir edecekti. Hem de manzum olarak!

Sahne gözünün önünde idi: Çiftehavuzlardaki ev.. Dekoru bizzat boyıyacaktı. Eşhas malûm: Kendi, Şadüman, öbür hatun, Behzat, saraylı. Bunlardan başka tâli birtakım figüranlar.

Bittabi birinci rol kendinde: Betbaht bir delikanlı. Resim meraklısı.. Artist, çorak yere düşmüş kıymetli bir filiz, bir türlü süremiyor, dal budak salamıyor. Genç bir kadın - Şadüman - bu nasipsiz fidanın güneşi, onu ısıtıyor.. koruyor.. besliyor. Derken, hâdise malûm: Hiyanet sahnesi, baskın.. dargınlık ve ayrılık. Samimî dosta, teselli bulmak maksadile müracaat.. fakat o dost da yok. O da sırra kadem basmış.. Zavallı filiz, biçare delikanlı artist! Bukadar talisizliğin ötesi sağlık!...

Birinci perdede, facianın acıklı mevzuu arasında hoş sahneler de var. Mehtabta muaşaka.. Kuyu başında düetto.. Atelyede muhavereler, şakalar..

Seni ne çok seviyorum, Şadüman!
Sen olmasan benim işim pek duman

Şadüman

Pabuç bırakmam böyle kuru lâflara..
Alışkınım ben potlara, gaflara!

Koro

Bu ne kadar işvebazlık, bu ne naz,
İstif ettik, yine taştı, raflara!

Matbuat müdürlüğünün antolojisinde yer bulmıya lâyık olan bu şaheser, Behlül Dânanın zihninde bir sel baskını gibi taştıkça taşıyordu. İlham perisi sanki sarhoş, cıvık, sulu bir hal almıştı. Muttasıl, zavallı ressamın şuuruna sırnaşıyor, kısır kabiliyetini zorladıkça zorluyordu.

Şimdi, gözlerinin önünde ağız ağıza dolu bir tiyatro tecessüm ediyordu. Sahnenin üzerinde Vasfı Rıza, Behzat, Hazım, Muammer, Bedia, ikide bir kopan alkış tufanından ağız açmıya fırsat bulamıyorlardı. Bir aralık, Behlülün kulağında bir ses çınladı:

— Müellifi isteriz! Müellifi isteriz!

Behlül Dâna, oturduğu yerden, ayılmaksızın kalktı. Sokağa doğru bir reverans yaparak:

— Bendenizim!.. Saygılarımı sunarım!. Diye bağırdı.

Birdenbire ense köküne inen bir şamarla kendine geldi. Karşısında dikilen Behzat:

— Devam edecek —

— Mazhar Osmanın otomobili bir adama çarparak yaralamış...
— Zavallı otomobil senelerce tımarhaneye gire çıka o da sapıttı desene!..

FELSEFE KIRINTILARI

Güzellik levantaya benzer: Burun alıştıktan sonra artık kokusunu duymamıya başlar.

*

Yüz buruşukluğu sevginin mezarıdır. Kazıldığı zaman cenaze hazırlanır.

*

Tecrübe bir doktordur ki, aşkta da, hastalıktan sonra gelir.

*

Aşk, şüphe, cefa üçü birden yola çıkarlar.

*

Bir ikinci maşuka bulunmayınca birincisi hayli zaman saklanır.

*

Aşk, hafif bulduğunu havalandıran bir fırtınadır.

*

Aşk, usta bir yankesicidir istediğini kapar, savuşur.

*

Sinema, aşkın borsasıdır.

*

Aşksız ömür resimsiz çerçeveye benzer.

*

Fırsat bir meyva gibidir. Ağacında olunca koparmalıdır. Yere düşerse işe yaramaz.

*

Kadınların dikkati ekseriya yüz çevirdikleri taraftadır.

*

Bekârlar iki ciltlik bir kitabın birinci cildidirler.

*

Tecrübe, güzelliğin paratoneridir.

*

Karar, fikirlerin limanıdır.

*

Lûgat kitabı, ülemanın bonmarşesidir.

Avukat, dava âleminde bir gözlü adam.

Sarhoşluk, aklın muvakkaten ve mezunen seyahat etmesi.

*

Kadının gözyaşı, kendi hilesinin ticaretidir.

*

Bir adam evlenmiye mecbur kalırsa küçük kadın almalıdır, zira belânın daima küçüğü temenni edilir.

*

İnsanlar şaraba benzer: Mayası iyi olanlar eskidikçe iyileşir, fena olanlar gittikçe bozulur.

— Şu doktorlar olmasaydı şehrin hali çok fena olurdu...
— Hastalık mı olurdu?..
— Hayır, şehir imar edilmezdi!..

Ademi iktidara

karşı

Hormobin

Tabletleri

Galata Postakutusu 1255 Hormobin

Okuyucularımıza :

Gazetemizin günü geçmiş sayılarını Türkiye hudutları dahilinde ve haricindeki bütün bayilerimizden ayni fiyatla tedarik edebilirsiniz. Arzu eden okuyucular günü geçmiş sayıların bedellerini posta pulu olarak idarehanemize gönderebilirler. Mektuplarını alır almaz gazetelerini derhal sevkederiz.

SOYADI

Soyadı alınız ve Nüfus kütüğüne yazdırınız, çünkü müddeti

2 temmuz 1936'da

Bitiyor

Küçük, büyük, genç, ihtiyar

Herkese lâzım bir eser

MEŞHUR ★ ADAMLAR

1 inci ve 2 inci cildi çıktı. 3 üncü cildi tamamlanmak üzeredir.

"Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ Türkiyede ilk defa olarak tam ve mükemmel bir şekilde meydana konan biyografi eseridir. Hâdiselere karışıp tarihte isim bırakan bütün şahsiyetler, hüviyetleriyle ve karakterlerile tesbit edilmiştir. Bu itibarla "Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ her meslek mensubunun kütüphanesinde bulunmak lâzımdır. Üçüncü cildi de yakında tamamlanacaktır. Her cildin fiatı 3 liradır. Muallim, talebe ve zabitler için hususi tarife tatbik edilir. Ayrıca posta ücreti alınmaz.

Meşhur adamlar Ansiklopedisi her kütüphanenin en değerli eseridir. Bu güzel Ansiklopedinin zengin sahifelerinde her aradığınız meşhur adamın ismini, hayatını ve resmini bulacaksınız.

Binlerce lira sarfı ile en lüks ve bütün konforu tamam olarak yapılan ve en son model makinalarla techiz edilen

İZMİR TAYYARE SİNEMASI

Senenin en güzel filmlerini göstermekle büyük bir şöhret ve sinemacılık âleminde en büyük muvaffakıyeti kazanmıştır.

İZMİR TAYYARE SİNEMASI

İzmir kibar halkının toplandığı biricik müessesedir

Karikatür

Gemi aslanı!

İngiltere — Havalar fenalaştı, Allah vere de postu fırtınaya kaptırmasak!